

РЕШЕНИЕ

№ 5575

гр. София, 03.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 23.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **7681** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.75,ал.1,т.2 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на Ли М.- гражданин на М. срещу Решение №10936/19.07.2022 година на Заместник-председател на ДАБ към МС, с което последният на основание чл.75,ал.1,т.2,във връзка с чл.8 от ЗУБ и чл.75,ал.1,т.4 от ЗУБ отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Ли М. - гражданин на М..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспореното решение.Твърди се,че при издаването на решението административният орган е допуснал нарушение на материалния закон, като не отчетел обстоятелството, че е преследван от недържавен агент. Посочва се още, че при издаване на Решението са допуснати и съществени нарушения на административнопроизводствените правила, като не е отчетен рискът от преследване. Искане се отмяна на решението.

В съдебно заседание, оспорващият- Ли М. редовно и своевременно призован, не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат И. определен от САК за процесуален представител и назначен за такъв от страна на съда. Съображения относно основателността на жалбата развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по оспорването- Заместник-председател на ДАБ към МС на РБ, редовно и своевременно призован, се представлява от юриконсулт П., редовно упълномощен, който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

СГП редовно и своевременно призована, се представлява от прокурор М., която изразява становище за неоснователност на предявената жалба и моли да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед №03-15/03.05.2022 година Председател на ДАБ към МС на РБ делегирал на Д. К.–Заместник-председател на ДАБ правомощията по чл.48, ал.1, т.1 от ЗУБ с изключение на правомощията да отнема статут и по чл.48, ал.1, т.3 и т.4 от ЗУБ.

Със Заповед, рег. № 4536 ОЧ-235/22.10.2021 година на Началник ГПУ- С. е наложена ПАМ “Връщане до страна на произход- М.“, страна на транзитно преминаване или трета страна на чужденеца по негови данни М. Ли гражданин на М., [дата на раждане], притежаващ мавритански паспорт с № В..

На 16.11.2021 година чужденецът депозирал Молба до ДАБ, с която поискал предоставяне на международна закрила чрез Дирекция Миграция, като молбата е постъпила в ДАБ на 19.11.2021 година.

След регистриране на молбата, търсещият закрила попълнил Регистрационен лист, в който посочил, че имената са му М. Ли гражданство М., етническа принадлежност- пулар, гражданство М., религия мюсюлманин, професия земеделец, без образование, женен, владее езици френски и пулар, снета му е Е. дактилоскопна експертиза и е запознат със Списъка на организациите, които предоставят правна помощ.

На 19.11.2021 година до оспорващия е изпратена Покана за явяване на интервю на дата 24.11.2021 година от 14 часа, а поканата му е преведена на разбираем за него език с помощта на преводача В. П.

На 24.11.2021 година с оспорващия е проведено интервю, в което той посочил, че е съгласен да бъде преводач от френски език В. П., няма комуникативни пречки, не съществуват пречки от друг характер, посочил е, че преди 5-6 месеца е напуснал М. легално за Турция със самолет до И., но в Турция не е имал разрешително за пребиваване и работел в една фабрика, дошъл е в България с кола и тогава са го задържали заради представен фалшив документ, целта му е била да отиде във Франция, има семейство в родината си и причината да напусне е това, че е черен и се чувства като роб, бил арестуван няколко пъти и като дете са му взимали парите, иска да остане в РБ и да получи закрила.

На 17.03.2022 година, Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ депозирал Становище до Председател на ДАБ към МС на РБ, с което предложил на Ли М. да се откаже предоставянето статут на бежанец и хуманитарен статут.

На 19.07.2022 година ответникът по оспорването издал оспореното Решение № 10936, с което отказал предоставянето статут на бежанец и хуманитарен статут на Ли М. Решението е връчено на 128.07.2022 година на оспорващия, а текстът му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводача Х..

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.84, ал.1 ЗУБ от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване/ предвид това, че съдът възстанови срока за обжалване на решението. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за

това са следните:

Оспореното Решение №10936/19.07.2022 година на Заместник-председател на ДАБ към МС на РБ представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 , ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При преценката,съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган-това е Заместник-председател на ДАБ към МС на РБ, , на когото изрично по силата на чл.52 от ЗУБ Председател на ДАБ е делегирал правомощия за издаване на решения по реда на чл.48,ал.1,т.1 от ЗУБ. Съгласно чл.52 от ЗУБ (Изм. - ДВ, бр. 52 от 2007 г., изм. и доп. - ДВ, бр. 80 от 2015 г., в сила от 16.10.2015 година/ Председателят на Държавната агенция за бежанците може да делегира правомощията си по чл. 48, ал. 1, т. 1 - 4 и 6 и чл. 53, т. 12, с изключение на правомощието да отнема международна закрила, на заместник-председателите на Държавната агенция за бежанците. / като тук е налице хипотезата на делегиране на правомощия, които законът е предвидил за възможно. Тук е мястото да се направи съпоставка между делегиране и заместване. Д. представлява възможност, предвидена в закона, временно - за определен случай или период от време, съгласно конкретната обстановка и преценката на горестоящ административен орган, той да предостави част от правомощията си на някой от подчинените му органи. Подчиненият орган издава административни актове въз основа на това специално овластяване от органа, в чиято компетентност поначало е решаването на съответния проблем.Той не запазва за постоянно делегираното правомощие. Обикновено делегацията е продиктувана от фактическата невъзможност по-горният орган да реагира своевременно на необходимостта от издаване на множество актове на територията на по-голям район или цялата страна.Възможността за делегиране на административни правомощия се характеризира с няколко принципни ограничения: никой не може да делегира правомощия, които не притежава; не могат да бъдат делегирани правомощия, които законът определя като изрична компетентност на съответния орган; органът, на когото са делегирани правомощия,не може да ги предоставя другиму. При делегиране на правомощия, актът се издава от името на органа,на когото са делегирани правомощията.

За разлика от делегирането,заместването се извършва в случаите, когато лицето, титуляр на правомощия, е в обективна невъзможност да ги изпълнява. В тези случаи, предвид необходимостта от непрекъснато функциониране на административния орган, по силата на изрична писмена заповед, отсъстващият титуляр нарежда заместването му от друго, подчинено нему лице. За определения период,заместващият изпълнява правомощията на замествания в пълен обем, като върши това от името на замествания орган.

Между страните няма спор, а и от приложените по делото доказателства е видно, че лицето Д. К. заема длъжността- Заместник-председател на ДАБ към МС.

При издаването на решението, Заместник- председател на ДАБ към МС на РБ е спазил процесуално- правните разпоредби. От събраните доказателства е установено,че чужденецът е подал първа по ред молба за закрила в РБ на дата 16.11.2021 година в Дирекция4 миграция,, като на 19.11.2021 година молбата е регистрирана в ДАБ,

отправена е покана за явяване на интервю, попълнил е регистрационен лист, снета му Е. дактилоскопна експертиза, запознат е с правата и задълженията на търсещия закрила и със Списъка на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут при ДАБ към МС. Според легалното определение на параграф 1, т.1 от ДР на ЗУБ. "Чужденец" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство, а, чужденец, търсещ закрила "е този, който е заявил желание за получаване на закрила по този закон до приключване разглеждането на молбата/ аргумент от разпоредбата на параграф 1, т.2 от ДР на ЗУБ. Молбата за международна закрила представлява отправено искане за закрила от чужденец до Република България/ параграф 1, т.10 от ДР на ЗУБ.

В конкретната хипотеза, подадената от чужденеца, търсещ международна закрила молба от 19.11.2021 година представлява първа такава, а производството се е развило в съответствие с нормата на чл. 8, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС/прилагаща се за всяка молба за международна закрила, която е подадена на територията на държави-членки, включително на граница, в териториални води или в транзитна зона, както и по отношение на отнемането на международна закрила. в това място за задържане на чужденеца е разяснена възможността да кандидатства за международна закрила, същият я упражнил правото си да подаде молба за закрила и е подал такава на дата 10.08.2020 година и то лично в съответствие разпоредбата на чл. [чл. 58, ал. 3 ЗУБ](#) вр. чл. 6, ал. 2 от Директива 2013/32/ЕС, осигурен му преводач от френски език, улесняващ достъпа му до процедурата в съответствие с [чл. 59, ал. 1 ЗУБ](#) и чл. 8, ал. 1, изр.2 от Директива 2013/32/ЕС, а молбата е препратена в ДАБ. От своя страна в Директива 2013/32/ЕС е посочено, че, „молба за международна закрила“ или „молба“ означава искане за закрила от държава-членка, подадено от гражданин на трета страна или лице без гражданство, за който/което може да се счита, че търси статут на бежанец или субсидиарна закрила и не иска изрично друг вид закрила извън обхвата на Директива 2011/95/ЕС, за която се кандидатства отделно;

в) „кандидат“ означава гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което е подал/о молба за международна закрила, по отношение на която все още не е взето окончателно решение; а

„бежанец“ означава всеки гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което отговаря на изискванията на член 2, буква г) от Директива 2011/95/ЕС;

и) „международна закрила“ означава статут на бежанец и статут на лице под субсидиарна закрила по смисъла на букви й) и к). След регистриране на молбата за предоставяне на закрила, на оспорващия е открито лично дело - разпоредбата на чл.61, ал.2 от ЗУБ и на нормата на чл. 6, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС в срок от 10 дни от подаване на молбата, като едновременно с това са му връчени Указания относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за статут в Република България, текстът му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от френски език и наред с това е запознат и със Списъка на организации, работещи с бежанци и чужденци, като на търсещия закрила от страна на ДАБ е предоставена безплатна правна и процедурна информация по чл. 19, ал. 1, изр.1 от Директива 2013/32/ЕС, в

съответствие със Съображение 22 от Директива 2013/32/ЕС, така че същият е разполагал с тази процесуална гаранция, обща за всички производства по [ЗУБ](#) и глава III от Директива 2013/32/ЕС. По този начин писмено са му дадени необходимите напътствия за процедурата, която ще се следва, в съгласие и с препоръката по т. 192 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец. От доказателствата по делото не се установява оспорващият да е поискал предоставянето на безплатна правна помощ. На второ място липсват и твърдения, че в хода на административното производство търсещият закрила под каквато и да е форма да е поискал предоставяне на правна помощ и такава му отказана, за да е налице нарушение на чл.12, т.1, б.в. и г от Директива 2013/32/ЕС, сочещ, че на търсещо закрила лице не може да им бъде отказвана възможността да се свържат с ВКБООН или с други организации, които предоставят юридически съвети или други консултации за кандидати в съответствие със законодателството на засегнатата държава-членка;

г) на тях и на техните правни или други съветници в съответствие с член 23, параграф 1 се предоставя достъп до информацията, посочена в член 10, параграф 3, буква б), и до информацията, предоставена от експертите, посочени в член 10, параграф 3, буква г), когато решаващият орган е взел тази информация под внимание при вземането на решение по тяхната молба. На следващо място, няма и нарушение на нормата на чл.22 от Директива 2013/32/ЕС, постановяваща и вменияваща в задължение на държави-членки на кандидатите да дадат възможност да се консултират, за своя собствена сметка и по ефективен начин, с правен или друг съветник, който е признат или оправомощен за такъв по националното право, по въпроси, които са свързани с молба за международна закрила, на всеки етап от процедурата, включително след отрицателно решение. Държавите-членки могат да разрешат предоставянето на правна помощ и/или представителство от страна на неправителствени организации за кандидати в рамките на процедурите по глава III и глава V в съответствие с националното право. Нещо повече дори, вярно е, че съгласно разпоредбата на чл.23, ал.2 от ЗУБ Държавата осигурява условия за получаване на правна защита на чужденците, търсещи международна закрила в Република България, но също така е вярно, че за да бъде упражнено едно право, то следва да бъде заявен/в конкретния случай, липсват доказателства оспорващият да е поискал предоставянето на правна помощ и такава да му отказана. Нещо повече, в хода на административното производство административният орган е спазил разпоредбата на чл.58, ал.3 от ЗУБ според която, молителят, не по-късно от 15 дни от подаването на молбата, се информира писмено на разбираем за него език, за процедурата, която ще се следва, и за неговите права и задължения, както и за организации, предоставящи правна и социална помощ на чужденци. Когато обстоятелствата налагат това, тази информация може да бъде предоставена устно, а в конкретната хипотеза, още след регистриране на молбата, на оспорващия е предоставена информация / Списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молби за закрила до ДАБ, списъкът е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от френски език и отново липсват доказателства, че търсещият закрила е поискал да се свърже с лице или организация, и такъв достъп му е отказан. Нормата на чл.22, т.8 от Закона за правната помощ, правната помощ се предоставя на лица, търсещи международна закрила по реда на [Закона за убежището и бежанците](#), за които предоставяне на правна помощ не се дължи на друго правно основание и нормата не визира като абсолютно основание фактът, че лицето е търсещо закрила и този факт сам по

себе си да доведе до безусловно предоставяне на правна помощ. Няма как фактът, че едно лице търси закрила да доведе до задължителност на предоставяне на правна помощ по реда на чл.22,.т.8 от ЗПП, защото на първо място ЗПП визира кръга от субекти,които имат право на безплатна правна помощ, но също така и условията, на които следва да отговарят лицата,попадащи в предметния обхват на правната помощ, за да им бъде предоставена такава.Наред с това, нито в ЗПП,нито в ЗУБ е предвидено задължение винаги и безусловно при подадена молба за закрила, и то без изрично искане от страна на търсещия закрила,административният орган служебно да предоставя правна помощ на всеки търсещ закрила. Нещо повече дори, съгласно член 22 от Директива 2013/32/ЕС-Право на правна помощ и представителство на всеки етап от процедурата,на кандидатите се дава възможност да се консултират, за своя собствена сметка и по ефективен начин, с правен или друг съветник, който е признат или оправомощен за такъв по националното право, по въпроси, които са свързани с молба за международна закрила, на всеки етап от процедурата, включително след отрицателно решение,а съгласно т.2 на чл..22 от Директивата, Държавите-членки могат да разрешат предоставянето на правна помощ и/или представителство от страна на неправителствени организации за кандидати в рамките на процедурите по глава III и глава V в съответствие с националното право. Както при подаване на молбата, така и при всички последващи действия във връзка с молбата, му е осигурен преводач и на проведеното интервю също е присъствал такъв и то от английски и арабски език, които владее оспорващият. Този факт се потвърждава от подадената първоначално молба за закрила, депозирана и написана лично от него на френски език, последвалите депозирани молби от страна на оспорващия – също на френски език , проведеното интервю е на френски език, който той е посочил, че владее. Още при регистрацията на оспорващия по реда на [чл. 61, ал. 2 ЗУБ](#)/както при подаване на молбата, така и при попълване на регистрационния лист оспорващият е посочил, че владее езици френски и пулар. Този документ му е преведен и го е подписал без възражения и след като чужденецът е посочил арабски и английски като езици, които разбира, безспорно е спазена разпоредбата на чл.14,ал.2 от АПК/ като му е осигурен преводач от същия заявен от него език.Наред с това, в чл.12 от Директивата изрично е посочено, че търсещите закрила се интервюират на език,който владеят или за който има разумни основания да се счита,че те разбират.Търсещият закрила е гражданин на М. като официалният език е арабски, като широко разпространен е френският език но оспорващият е заявил, че владее езиците френски и пулар. Основното интервю в производството по общия ред, чиято цел е била мавританският гражданин да представи личната си история и да изясни причините, поради които иска да напусне страната си на произход и да иска закрила в Република България и то представена от него на френски език, като при провеждането на интервютата, оспорващият е заявил, че няма пречка В. П. да бъде преводач, няма комуникативни пречки и разбира френски език. Така кандидатът е бил максимално улеснен да разбира въпросите на интервюиста, а отговорите му да бъдат правилно разбрани и точно преведени. В съставения за това интервю протокол в края има отбелязване, че е проведено на разбираем от чужденеца френски език, текстът му е прочетен на френски език и без да съществуват комуникативни пречки, без негови възражения и допълнения. С оглед това, настоящият съдебен състав намира, че езиковата процесуална гаранция по [чл. 63а, ал. 6 ЗУБ](#) и чл. 12, ал.1, б. "б."от Директива 2013/32/ЕС не е нито отнета, нито е ограничена.Наред с това,самото интервю е протекло при стриктно спазване на процедурите, регламентирани в Директивата- проведено е лично интервю с кандидата в съответствие с чл.14 от Директивата- преди да се произнесе решаващият орган, на кандидата се предоставя възможност за провеждане на лично

интервю относно неговата молба за международна закрила с лице, което има правомощия по силата на националното право за провеждането на подобно интервю. Личните интервюта по същността на молбата за международна закрила се провеждат винаги от персонала на решаващия орган. Настоящият параграф не засяга член 42, параграф 2, буква б), а за датата на личното интервю оспорващият е запознат чрез изпращане на Покана за явяването му на определена дата, разяснени са му последиците от неявяване на интервю, а текстът на поканата отново е преведен на разбираем от него език с помощта на преводач от френски език. Самото интервю е проведено при спазване на разпоредбите на Директивата-чл.15 и следващите- без присъствието на членовете на семейството, проведено е при условията които гарантират съответстваща поверителност, осигурени са всички условия личното интервю да се проведе при условия, които дават възможност на кандидата да изложи основанията за своята молба по последователен начин и най- вече интервюто е проведено от интервюиращ орган, който е отчетел личните и общите обстоятелства във връзка с молбата на търсеция закрила

, който е бил в състояние да гарантира подходящо общуване между кандидата и лицето, което провежда интервюто,

в) избират преводач, който да е в състояние да гарантира подходящо общуване между кандидата и лицето, което провежда интервюто. Общуването се осъществява на предпочетената от кандидата език, освен ако няма друг език, който той разбира и на който той е в състояние да общува ясно. Когато това е възможно, държавите-членки предоставят преводач от същия пол, ако кандидатът е поискал това, освен ако решаващият орган няма причини да смята, че искането е на основания, които не са свързани със затруднения от страна на кандидата да представи изчерпателно основания за молбата си.

От своя страна, на проведеното интервю, кандидатът е дал обяснения, свързани с неговата бежанска история, интервюто е обективизирано в протокол от проведеното интервю и самият оспорващ е подписал същото, като текстът на протокола е преведен на разбираем за него език отново с помощта на преводача от френски език. Производството е приключило без забавяне, като в предвидения по чл.74 от ЗУБ срок до 4 месеца от образуването на производството по общия ред интервюиращ орган изготвил становище, в което посочил, че молбата за предоставяне на международна закрила следва да бъде отхвърлена и изпратил личното дело на Председател на ДАБ. След получаване на личното дело на търсеция закрила и срока, предвиден в нормата на чл.75 от ЗУБ- в срок до 6 месеца от образуване на производство по общия ред Заместник-председател на Държавната агенция за бежанците взел решение, с което отказал предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на търсеция закрила. Неоснователен е доводът на оспорващия, че при издаване на решението е допуснато съществено нарушение на административно- производствените правила, в посока необсъждане на бежанската история на оспорващия, тъй като от приложените по делото доказателства е видно, че при произнасяне по молбата за международна закрила Заместник-председател на ДАБ към МС е преценил всички относими факти на молителя, свързани с държавата му по произход. Наред с това, при издаването на решението, ответникът по оспорването е спазил и материално правните разпоредби на ЗУБ.

В чл.73 от ЗУБ е посочено, че молбите за предоставяне на международна закрила се разглеждат от Държавната агенция за бежанците индивидуално, обективно и безпристрастно, като първо се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут.

В разпоредбата на чл.8, ал.1 от ЗУБ е визирано ,че статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец,който поради основателни опасения от преследване,основани на раса,религия,националност,политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.Статут на бежанец според чл.1 ,т. 1,буква и от Директивата означава признаването от държава- членка на граждани на трета страна или лице без гражданство, статут на лице, „статут на лице под субсидиарна закрила“ означава признаването от държава-членка на гражданин на трета страна или лице без гражданство за лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила;

В конкретната хипотеза,от събраните по делото доказателства и най-вече от бежанската история на оспорвания е видно,че същият е напуснал родината си М. заради етническата си принадлежност пулар и семейни проблеми, хората от неговия етнос са наричани „черни“ и се водят роби, имат проблеми с другата част от населението, които са араби, бил е бит много пъти от арабите, арестуван е многократно, понякога за два- три часа затова, че не е имал лични документи, като е напуснал родината си затова, че е имал проблеми с чичо му, който след смъртта на баща му го е карал да върши цялата работа въщи и го е бил. Ако се завърне в страната си ще има проблеми и той и майка му, ще бъде убит от Президента и от Правителството, но не посочва конкретно твърдение за това, не е членувал в политически партии и организации и не е имал проблеми във връзка с религиозната си принадлежност.

Съгласно член 2 от Директивата за целите на същата „бежанец“е всеки гражданин на трета страна, който поради основателните си опасения от преследване по причина на своята раса, вероизповедание, националност, политическите си възгледи или принадлежността си към определена социална група се намира извън страната, чийто гражданин е той, и който не може или поради тези опасения не желае да се обърне за закрила към тази страна,а „статут на бежанец“е признаването от държава членка на качеството на бежанец на гражданин на трета страна или на лице без гражданство. Член 3 от Директивата разрешава държавите членки да приемат или да запазват по-благоприятни стандарти за определяне на лицата, които отговарят на условията за предоставяне на статут на бежанец,както и да определят съдържанието на международната закрила,доколкото тези стандарти са съвместими с Директивата. Член 4 от Директивата, който се съдържа в глава II,озаглавена„Оценяване на молбите за международна закрила“,определя условията за оценяване на фактите и обстоятелствата и постановява в параграф 3, като оценяването на молбата за международна закрила следва да бъде извършено на лично основание, като се вземат под внимание следните елементи, всички относими факти, свързани със страната на произход в момента на вземането на решение по молбата, включително и законите и подзаконовите актове на страната на произход, както и начинът на тяхното прилагане, относими информации и документи, представени от молителя, включително и информации, позволяващи да се определи дали молителят е бил или би могъл да бъде обект на преследване, личният статут и личното положение на молителя, включително и такива фактори като неговото минало, неговият пол и неговата възраст, за да може да се определи дали актовете, на които молителят е бил или рискува да бъде изложен,биха могли да бъдат считани за преследване,като се има предвид личното положение на молителя. По силата на член 4, параграф 4 от Директивата фактът,че молител вече е бил преследван или е бил обект на директни заплахи за подобно преследване, е „сериозен признак за основателни опасения на молителя от преследване“,освен ако съществуват определени основания да се

смята, че това преследване не би се повторило. Член 6 от Директивата, включен в посочената глава II и озаглавен „Субекти на преследванията или на тежките посегателства“, гласи-Субектите на преследванията или на тежките посегателства могат да бъдат- държавата, партии или организации,които контролират държавата или значителна част от нейната територия; недържавни субекти,ако може да бъде доказано,че субектите, посочени в букви а) и б), включително и международните организации,не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследванията или тежките посегателства по смисъла на член 7“. Член 9 от Директивата, включен в глава III, озаглавена „Условия за качеството на бежанец“, дава определение на актовете на преследване в параграфи 1 и 2, като последните предвиждат. Актовете,считани за преследване по смисъла на член 1А от Женевската конвенция- трябва да бъдат достатъчно сериозни по своето естество или по повтаряемия си характер,за да представляват тежко нарушение на основните права на човека, и по-конкретно на правата, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на член 15, параграф 2 от [ЕКПЧ], или трябва да представляват съвкупност от различни мерки, включително и нарушения на правата на човека, която да бъде достатъчно тежка, за да засегне индивида по начин, сравним с посоченото в буква а),а актовете на преследване по смисъла на параграф 1 могат да вземат по-конкретно следните форми- физическо или психическо насилие, закони,административни,полицейски и/или съдебни мерки,които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин, преследвания или наказания,които са несъразмерни или дискриминационни. Член 9,параграф 3 от Директивата изисква връзка между мотивите за преследване, посочени в член 10 от нея, и актовете на преследване, като в член 10 от Директивата, озаглавен „Мотиви за преследване“,който също е включен в глава III, гласи в параграф -При оценяването на мотивите за преследване държавите членки вземат под внимание тези твърдения.

Но от проведеното интервю, не може да се установи наличието на предпоставки за предоставяне статут на бежанец .Но така изложените обстоятелства не могат да доведат до извод, че спрямо търсещия закрила е упражнено каквото и да е преследване, защото от доказателствата по делото и от неговата бежанска история,не може да се установи, че е напуснал М. поради преследване, основано на неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политически убеждения- чл. 4, ал. 3, б. "в" от Директива 2011/95/ЕС.

Анализирайки бежанската история на оспорващия обосновано административният орган е приел ,че историята е изградена на твърдения, които целят само и единствено предоставянето на международна закрила и поведението на оспорващия сочи на липса на основателен страх от преследване, още повече, че историята е непоследователна и противоречива-един път се твърди, че чичо му го е бил да работи като дете, а това е станало, когато баща му починал през 2015 година , когато той е бил на 23 години, а след това се е завръщал в селото по празници и е имал срещи с чичо му. Наред с това, налице е непоследователност в твърдението му, че е бил заплашван от арабите, когато се е прибрал в селото, а пък след това като малък са му взимали парите. Изложената бежанска история не може да обуслови каквото и да е преследване,което според легалното определение на чл.8, ал.4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост, а действия на преследване или потенциална заплаха от преследване по отношение на оспорващия липсват, който факт се потвърждава и от изявленията му, че спрямо него никой не е упражнил насилие или пък е отправил каквато и да било заплаха. Напротив- ако е имал сериозни заплахи от

каквото и да е естество, то възниква въпросът как легално е напуснал родината си и е заминал за Турция.

С оглед на това ответникът по оспорването е приел, че по отношение на оспорвания не са налице предпоставките по чл.8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец, защото той не е бежанец по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година, а мигрант, търсещ по добър живот. „Мигрант“ съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на ВКБООН-това е лице, което по причини ,различни от изброените в определението за бежанец ,доброволно напуска страната си , за да се засели другаде, като той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни, или други причини от личен характер,а ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец. Наред с това,от доказателствата по делото е видно, че оспорваният е напуснал родината си и преди да дойде в РБ е бил в Турция, но там не е разрешително и целта му е била да отиде във Франция. Н. повече дори- той е подал молба за закрила приблизително един месец, след като е задържан от българските гранични власти и му е издадена Заповед за връщане до страна на произход М. и забрана за влизане и пребиваване в РБ.

Общата обстановка в М. сама по себе си не дава основание да се приеме, че е налице опасение от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година. Нещо повече дори- от приложената Справка от Дирекция“ Международна дейност“ към ДАБ към МС е видно, че в М. действително т. наречените „ черни мавританци“ са изправени пред дискриминация, като търсещият закрила дава такива данни в неговото интервю, но не се установява той да е бил жертва на конкретно дискриминационно отношение. Съгласно Глава Втора,§ 54 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на ВКБООН лицата, към които отношението е по- неблагоприятно, не са непременно жертва на преследване, а само при определени условия дискриминацията се превръща в преследване и това става, когато дискриминационните мерки водят до значителни вредни последствия за съответното лице, като например сериозни ограничения в правото му да изкарва прехраната си, да изповядва религията си, да има достъп до съществуващите образователни заведения. От доказателствата по делото е видно, че за оспорвания не са налице тези сериозни дискриминационни мерки, тъй като няма данни той в страната си на произход да е бил възпрепятстван да посещава училище, а напротив самият той е заявил, че е посещавал религиозно училище с цел изучаване на К.. От това следва, че в страната си на произход оспорваният не е имал сериозни ограничения да изкарва прехраната си, след като той и майка му са се занимавали с отглеждане на овце и продажба на риба на пазара и печалбата от тези дейности им е стигала да се издържат. Не му е отказано издаването на лични документи- лична карта и задграничен паспорт, както и правото му да напуска легално страната. От изявленията му , че ще бъде убит от Президента и от Правителството не може да се установи в какво точно се изразява тази заплаха, а нещо повече- в жалбата си излага ново твърдение, че бил заплашван от недържавен агент, без да посочи кой е той и в какво се изразява заплахата.

Законосъобразно Заместник-председател на ДАБ към МС на РБ е приел, че по отношение на оспорвания не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут. Последният според определението, визирано в чл.9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително

отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.Разпоредбата на чл.9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл.15,б."в"от Директива 2004/83ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл.15,б."в" от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

От събраните доказателства и най вече от бежанската история на оспорвания не може да се приеме,че същият е напуснал страната си М. поради реална опасност от тежки посегателства,като смъртно наказание или екзекуция,нито е заплашен от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти,така и с която и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство. Нещо повече дори, причините поради които е напуснал М. са само и единствено лични и базирани на желанието му за по- добър живот и е подал молба за закрила едва след като е задържан на ГПУ- С. и представената бежанска история е противоречива и недостоверна, още повече, че сам твърди, че целта му е била да достигне до Франция, като първо е пристигнал в Турция, в която е могъл да поиска закрила, но не го направил и е напуснал Турция с единствената цел да си осигури добър живот и добър стандарт на живот във Франция.

М., официално **Ислямска република М.** е държава в [северозападна А.](#), граничи с [А.](#) на [североизток](#), [З. С.](#) на [север](#) и [северозапад](#), [М.](#) на [изток](#) и [югоизток](#), [С.](#) на [югозапад](#), и [А. океан](#) на [запад](#). Страната е наречена на древното [берберско](#) царство М.. Столица и най-голям град е [Н.](#) През 1960 е провъзгласена независимостта на М.. През [1978](#) властта в страната преминава в ръцете на военен комитет за национално възраждане (ВКНВ). Действието на [Конституцията](#) е прекратено, разпуснато е правителството, парламентът, обществените организации. Следват няколко преврата. Последният военен преврат, в резултат на който на власт идва „Военен съвет в името на справедливостта и демокрацията“, става на [5 август 2005](#) г. М. е член на [Л. на арабските държави](#), [Организацията на африканско единство](#) и [ООН](#). Към юли 2008 година населението на М. се изчислява на 3 364 940 души. Средната възраст на населението е 17,2 години, като за мъжете тя е 16,9 а за жените – 17,4 години. Прирастът за 2008 година възлиза на 2,852%. Продължителността на живота е средно 53,91 години. Процентът на заразените със [СПИН](#) е сравнително нисък – около 0,6% от населението, а детската смъртност е под средното ниво за А. (66,95/1000). Повече от 80% са [маври](#) – народ със смесен арабско-берберски произход, живеещ в северните и централни райони на страната. Официалният език е арабският, въпреки че населението основно говори на негов местен бедуински диалект – [хасания](#). Широко разпространен е и френският език. Почти 100% от населението изповядва сунитски [ислям](#). М. официално е [ислямска република](#). В държавното управление на страната голяма роля играе племенната принадлежност на политическите водачи. Министерството на вътрешните работи отговаря за държавната администрация и е конструирано по френски модел. М. е участвала в споровете относно статута на [З. С.](#) и е правила няколко неуспешни опита за

анексирането ѝ. Почти през цялото си съвременно съществуване страната е била управлявана от военни правителства, всяко сменящо предхождащото го посредством [преврат](#). Първото демократично гласуване за президент от 1960 година насам е проведено на [11 март 2007](#), което поставя края на военното управление след преврата от 2005 година. За президент е избран [Седи Улд Шейх Б.](#) М. е слабо развита аграрна страна. Първоначално е част от Западноафриканската парична общност, но се оттегля през 1973. Банковият сектор страда значително в края на 70-те и началото на 80-те години, но впоследствие е подсилен с помощта на [Световната банка](#).

Основните икономически отрасли са скотовъдството, [риболовът](#) и най-вече добивът на [желязо](#), чийто износ допринася за близо 50% от приходите на М.. Отглеждат се едър рогат добитък, овце, кози и камили. В оазисите се отглеждат финикови палми. Има четири основни вида земеделие: дъждовно (*диери*), приливно (*уало*, около река С.), [оазисно](#) и поливно.^[4] М., заедно с [М.](#), е една от двете страни в света, чиято основна парична единица не се дели на 100 или 10 по-малки. Платежната единица е 1 [угия](#), която се равнява на 5 хуми. Изнасят се желязна руда, риба и рибни продукти, и в по-малка степен [злато](#). Внасят се продукти на тежкото машиностроене, транспортно оборудване, строителни материали, потребителски стоки. Основни търговски партньори са [Франция](#), [Испания](#), [Италия](#), [Б.](#), [Германия](#), [Я.](#)

Не е налице и заплахата спрямо оспорващия, породена от ситуация на безогледно насилие в светлината на чл.9,ал.3 от ЗУБ. Следва да бъде посочено, че с Решение от 17.02.2009 година, Съдът на Европейските общности по преюдициално запитване е дал тълкуване на разпоредбата на чл.15,ал.1,б."в", във връзка с чл.2,б."д" от Директива 2004/83/ЕО/ като- съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може изключително да се счита за установено, когато степента на характеризиращото и протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, се преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. От Справката за ситуацията в страната на произход на оспорващия М. е видно, че в страната няма въоръжен конфликт. Съгласно доклад на ВКБООН за „ Правни съображения относно достъпа до защита и връзката между бежанеца и третата страна“ в контекста на връщането и трансфера към трета сигурна страна , концепцията на първа сигурна страна на убежище е общо прилагана в случаи, в които в предишна държава лицето вече е намерило международна закрила, която продължава да бъде достъпна и действаща за засегнатия индивид. Съгласно заключения на Изпълнителния комитет на ВКБООН би трябвало да се обърне внимание на концепцията, че убежището не би трябвало да бъде отказвано само на основание, че то би могло да бъде поискано от друга държава, в случаите обаче в които изглежда, че лице преди да поиска убежище вече е имало близка връзка с друга държава, тя/ той може, ако изглежда справедливо и разумно да бъде призован да поиска убежище първо от тази държава и изискването на връзка на бежанеца

или търсеция убежище с третата страна не е задължително съгласно международното право. Лицето също може да бъде върнато в държава, през която е преминало по пътя си и в съответствие със Заключение № 15 на Изпълнителния комитет на ВКБООН, чуждият гражданин преди да подаде молба за закрила в РБ има връзка с Турция. Заявеното от оспорващия във връзка с личното положение в М. е недостоверно и неподкрепено с никакви доказателства.

Доводът на оспорващия, че административният орган не е обсъдил всички факти, свързани с личното му положение в страната му на произход, не се подкрепя от доказателствата по делото.

Не се представиха и доказателства за наличие на хуманитарни причини, посочени в разпоредбата на чл.9, ал.8 от ЗУБ по отношение на оспорващия, а посочените от него причини да живее в България, безспорно имат само и единствено личен характер да получи статут и свободно да отиде във Франция.

В контекста на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че оспореното решение отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове и предполага отхвърляне на предявената срещу него жалба.

Страните не са заявили претенции за присъждане на разноски.

Воден от гореизложеното, Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО на Ли М.- гражданин на М. срещу Решение №10936/19.07.2022 година на Заместник-председател на ДАБ към МС, с което последният на основание чл.75, ал.1, т.2, във връзка с чл.8 от ЗУБ и чл.75, ал.1, т.4 от ЗУБ отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Ли М. - гражданин на М..

На основание чл.138, ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото.

СЪДИЯ:

